

Love Letter van Bobbi

Lieve Lezer,

Zit je klaar, lig je goed? Speciaal voor jou heb ik weer een pikante selectie gemaakt voor Bobbi's Bedtime Stories. Met deze Love Letter stoom ik je alvast klaar voor een verhaal om van weg te drijven...

Wanneer Annabelle haar jeugdliefde verlaat, besluit ze op een lange cruise te gaan om het verleden te vergeten. Op het schip belandt ze in de ziekenboeg, waar scheepsarts Niklas zich over haar ontfermt. Ondanks de kalmte op zee is er in de sloopshut een storm van spanning op komst. Toch lijkt Niklas eerst de boot nog af te houden. Welk geheim verbergt hij voor Annabelle?

Maak je borst maar nat voor verleiding en lust, steeds verder en verder van de kust.

Veel leesgenot!

liefs,
Bobbi

‘Vooruit, mensen! Nog eens van voren af aan! Maja, zet eens een tandje bij! Jij ook, David. We hebben echt geen tijd voor die jetlag van jullie.’

Ik zucht en onderdruk een geeuw. Emilja, de choreografe, jaagt ons genadeloos op. We repeteren een musicalmedley. Twee nummers uit *Cats*, een uit *Wicked*, een uit de *Phantom of the Opera*, eentje uit *Elisabeth* en twee nummers uit *Starlight Express*. Inclusief kostuumwissels! Ik heb geen solo gekregen, na mijn vlucht van Hamburg naar Vancouver klink ik als een schorre kraai.

Jenny daarentegen, die ik hier aan boord heb leren kennen en met wie ik een van de piepkleine personeelshutten deel, kweelt met een glasheldere sopraan ‘Het Spaanse graan heeft de orkaan doorstaan’ uit *My Fair Lady*. Intussen flirt ze ongegeneerd met Pedro, een vurige Spanjaard. Terwijl ons bij het sollicitatiegesprek toch duidelijk te verstaan is gegeven dat liefdesaffaires onder het personeel niet gewenst zijn.

Emilja drukt op play op de afstandsbediening en het nummer gaat verder. De choreografie van ‘Wat een dag’ uit *Wicked*, waarin ik een bewoonster van Smaragdstad speel, zit er bij mij al goed in. In het koor zing ik zachtjes om de anderen niet van de wijs te brengen met mijn gekras.

Als Emilja eindelijk tevreden is, krijgen we een kwartier pauze voordat we verdergaan met *Cats*. Ik zit een eindje bij de groep vandaan op het smalle podium en mijn ogen dwaalen door een van de vele raampjes naar buiten. Ik ben weliswaar in Vancouver, maar heb nog niets van de stad gezien. Ik

had trouwens nooit gedacht dat ik zo ver van Hamburg een engagement zou aannemen. Op een cruiseschip nog wel!

Over twee dagen vertrekken we. We varen van Vancouver richting Hawaï, ronden de eilandgroep en komen na zestien dagen weer hier aan. Dan hebben we vier dagen vrij voordat we weer vertrekken. Zo zal het de komende zes maanden gaan, want zo lang duurt mijn engagement.

De blauwe hemel achter het raampje heeft iets troostrijks. Het grote cruiseschip, al die bedrijvige mensen aan boord, de vreemde geluiden uit de machinekamer – het is allemaal nog zo vreemd. Maar die stralend blauwe lucht herinnert me aan mijn geboortestad Hamburg.

Onwillekeurig komen er ook andere herinneringen op. Herinneringen aan Timo, mijn jeugdliefde. We hebben samen op school gezeten, zijn samen naar de toneelschool gegaan, hebben samen onze eerste voorstellingen gedanst. Ruim een halfjaar geleden is hij van de ene dag op de andere uit ons appartement vertrokken. Hij had bij een auditie voor een nieuwe Webber-musical de liefde van zijn leven ontmoet. Tot dat moment had ik aangenomen dat ik dat was. Maar dat was waarschijnlijk wishful thinking. Ze is een Zwitserse met Colombiaanse wortels. Ik weet van collega's dat ze samen voor een engagement naar Bern zijn gegaan.

Hij heeft bijna niets meegenomen van thuis. Alleen zijn trainingskleren, vrijetijdskleding, zijn gitaar en de urn met de as van zijn hond. Ik bleef achter in een appartement vol foto's en gedeelde herinneringen. De bank die we van onze eerste gage kochten. Het afgedankte servies van zijn moeder. De tiendelige pannenset die we van zijn ouders hebben gekregen, maar nooit gebruikten. Zijn favoriete kussen, zijn proteïneshakes, zijn fantasyboeken. Hij heeft stapels

ordners met persoonlijke documenten laten staan. Dat hij zijn oude leven, zijn leven met mij, zo moeiteloos achterliet, doet nog steeds pijn.

Ik wend me af van het raam en kijk naar mijn nieuwe collega's. Daarom ben ik hier. Ver van huis, op een ander continent, op een bijzondere plek om te werken. Ik wilde weg, moest weg, voordat ik zou wegzakken in een depressie. Mijn vrienden en ouders zagen de signalen en ze stimuleerden me om dit avontuur aan de andere kant van de wereld aan te gaan. En ik ben blij dat ik hun raad heb opgevolgd, want al is het allemaal nog vreemd, ik voel me bevrijd. De afstand tot Hamburg en ons appartement doet me goed. Al ben ik zo moe door de jetlag, dat ik staand zou kunnen slapen...

'Doe je ogen eens open, slaapkop!' Jenny geeft me vriendschappelijk een por in mijn zij.

Ik onderdruk de zoveelste geeuw. 'Waarom heb jij geen jetlag? Ik heb de hele nacht wakker gelegen en nu vallen mijn ogen zowat dicht. Na die vliegreis klink ik als een schorre kraai, om over mijn stijve nek maar te zwijgen...

'Zal ik je de truc verklappen?' Het is Jenny's vierde contract bij de rederij, dus zij heeft de nodige ervaring, hoewel we even oud zijn.

'Graag.' Ik rek me uit en haal diep adem.

'Je moet zorgen dat je er drie dagen voor de eerste repetitie bent. Dan hoef je niet meteen uit het vliegtuig het podium op en heb je alle tijd om bij te komen. Geloof me, drie dagen geleden klonk ik precies zo. De droge lucht in een vliegtuig is funest voor elke stem. Ik kom uit Sydney, mijn jetlag was gigantisch. Maar die drie dagen rust waren zalig.'

‘Aha.’ Het idee is simpel, maar doeltreffend. ‘Maar de rederij betaalt toch alleen de vlucht?’

‘Ja, die drie dagen moet je zelf financieren, dus ik leg er van tevoren geld voor opzij. En goedkope motels of hotels voor backpackers zijn overal op de wereld te vinden.’

‘Slim!’ Zulke tips zijn goud waard.

‘En zo kom je aan een solo,’ besluit Jenny, en ze knipoogt samenzweerderig. We willen allemaal graag een solo, want dan val je op en heb je kans op een volgend engagement.’

‘Opschepster!’ lach ik.

Jenny lacht met me mee en werpt Pedro een verleidelijke blik toe.

‘Bloeit er iets op tussen jullie?’ informeer ik grinnikend. ‘Weet je niet dat...’

‘Blablabla,’ valt Jenny me vrolijk in de rede. ‘Dat weet iedereen en niemand houdt zich eraan.’ Ze kijkt opnieuw naar Pedro. ‘En die knapperd is er helemaal klaar voor.’ Ze bijt op haar lip. ‘Heb je gezien wat voor borstkas er onder zijn shirt zit?’

‘Maar...’

‘Hoe zit dat met jou?’ onderbreekt ze me opnieuw. ‘Ben je single?’

‘Ja, maar...’

‘Perfect!’ Ze houdt haar hand op voor een high five. ‘Twee single meisjes die de tijd van hun leven gaan hebben!’ Een beetje aarzelend beantwoord ik haar gebaar.

‘Maar eigenlijk ben ik nog niet...’

‘Wie vind jij leuk? Zeg op!’

‘Jenny, ik...’

‘Doe maar niet zo verlegen, het komt toch wel uit. Aan boord kun je niets geheimhouden.’

Love Letter van Bobbi

Lieve Lezer,

Buenas noches! Vanavond ligt er een nieuw verhaal uit Bobbi's Bedtime Stories verwachtingsvol voor je klaar. Dit keer laat ik je meenemen naar het land van zwoele zomers en peperhete passie. Je hoofd koel houden is nog nooit zo lastig geweest...

Lucia reist voor een architectuurmagazine naar Barcelona om een belangrijk artikel te schrijven. Ze wordt opgevangen door Javier, die haar niet alleen de bouwkunst laat zien maar ook het beroemde Spaanse temperament. Hoewel de kunstwerken prachtig zijn, laat Lucia zich meer en meer betoveren door de aanraking van haar onweerstaanbare gids - en dat terwijl thuis haar vriend op haar wacht. Maar Javier laat niet het achterste van zijn tong zien...

Een opwindend verhaal waar de vonken vanaf vliegen - en een hoogtepunt zó opwindend, dat je het Spaans benauwd zult krijgen.

Veel leesgenot!

liefs,
Bobbi

Het vliegtuig maakt vaart en stijgt op. Door het raampje werp ik nog een laatste blik op de voorsteden van Düsseldorf. Dan duiken we tussen de wolken, tot we die ook achter ons laten en er alleen nog stralend blauwe lucht te zien is. Ik voel me heerlijk vrij.

Ik houd van reizen, vreemde landen verkennen, andere gewoonten en gebruiken ontdekken, onbekende gerechten proeven. Ik vind het heerlijk om een tijdje de dagelijkse sleur te ontvluchten en nieuwe indrukken op te doen.

Niet dat mijn dagelijks leven zo verkeerd is. Ik heb een partner die ook mijn beste vriend is. We hebben elkaar leren kennen tijdens onze lerarenopleiding: ik deed Duits en Spaans, hij wiskunde en sport. We zijn al bijna tien jaar samen en vullen elkaar perfect aan. Stefan is een echte sportman, voor de rest is hij een rustig, bezonnen type. Ikzelf ben tamelijk gereserveerd, een beetje introvert zelfs.

Misschien zou ik een goede docente zijn geworden, maar het lot had andere plannen: Stefan kreeg na zijn examen een baan in Düsseldorf aangeboden, ik een in de buurt van Lippstadt, ruim honderd kilometer daarvandaan. Dat zou op een weekendrelatie uitgedraaid zijn, en dat wilden we geen van beiden.

Met pijn in mijn hart liet ik de baan in Lippstadt schieten, en in de omgeving van Düsseldorf ging ik op zoek naar iets anders. In mijn studententijd heb ik een paar jaar op de redactie van een tijdschrift gewerkt, dus zocht ik ook op dat vakgebied. Ik kon een baan krijgen als trainee bij een

uitgeverij in Düsseldorf. Dat betekende nog eens een aanvullende opleiding van twee jaar, terwijl ik al een eindje in de twintig was en afgestudeerd docente.

Stefan en ik discussieerden lang en uitgebreid over deze optie met onze vrienden en familie. Nadat we alle mogelijke kansen en risico's tegen elkaar hadden afgewogen, besloot ik uiteindelijk ja te zeggen.

We vonden een driekamerappartement in Düsseldorf, bouwden een nieuwe vriendenkring op en kregen na een paar jaar alle twee een vaste aanstelling. Stefan werkt nog steeds als docent, ik ben redactiemedewerker bij een magazine over architectuur en interieurinrichting. Ik moest me natuurlijk eerst inlezen in het onderwerp, maar ik heb plezier in mijn werk dat bestaat uit artikelen schrijven over architectuur, ik heb leuke collega's en een fantastische partner. Al met al ben ik best tevreden over mijn leven.

De volgende logische stap zou zijn dat Stefan en ik trouwen en kinderen krijgen. Maar op de een of andere manier hebben we daar nog geen behoefte aan.

Het enige onderwerp waarover we niet op één golflengte zitten, is vakantie. Omdat ik Spaans heb gestudeerd trekken Spaanstalige landen me aan: Spanje, en Midden- en Zuid-Amerika. Stefan daarentegen geeft de voorkeur aan Noord-Amerika en Canada, omdat hij vroeger een jaar op een Amerikaanse highschool heeft gezeten. Natuurlijk moeten we onze vakanties opnemen in zijn schoolvakantie. Meestal draait het uit op twee of drie weken Noord-Amerika in de zomer en een week Mallorca of Canarische Eilanden in de herfst of in het voorjaar. Mijn droom om met de auto een tocht door Costa Rica te maken of de Inca Trail naar de Machu Picchu in Peru te lopen, is al die jaren een droom gebleven.

Maar ik beklaag me niet. Met Stefan heb ik echt geboft. Ik kan altijd op hem rekenen, en ik weet dat hij me trouw is, wat tegenwoordig niet zo vanzelfsprekend is. We verdienen genoeg om ons een mooi appartement en twee keer per jaar een vakantie te kunnen permitteren – ook al niet vanzelfsprekend. Met kinderen zou dat niet zo makkelijk meer gaan.

Ik zet die gedachten van me af en concentreer me op het doel van mijn reis. Ik vind het heerlijk dat ik af en toe voor mijn werk een reisje moet maken. Natuurlijk moet ik dan ook werken, maar voor mij voelt het niet zo. Ditmaal ga ik vier dagen naar Barcelona, waar ik onderzoek wil doen voor een artikel over de bouwwerken van de Spaanse architect Antoni Gaudí i Cornet. Hij leefde van 1852 tot 1926, en in Barcelona en omgeving heeft hij een paar baanbrekende bouwwerken gecreëerd.

Ik glimlach vergenoegd bij het vooruitzicht. De man die naast me zit neemt me taxerend op. Nee, dank je, ik ben al bezet. Ik wend me van hem af en kijk naar buiten, maar behalve blauwe lucht is er niet veel te zien.

Afgezien van mijn lange blonde haar, dat veel mannen een of ander raar signaal lijkt te geven, zie ik er tamelijk gewoontjes uit: een beetje te klein en te mollig naar de smaak van de moderne man. Meestal draag ik een spijkerbroek en een blouse, en ik gebruik maar heel weinig make-up. Gelukkig houdt Stefan van me zoals ik ben.

Op de luchthaven Barcelona-El Prat neem ik een taxi naar het centrum. De formaliteiten bij het inchecken in het hotel zijn snel afgehandeld. Ik breng mijn bagage naar mijn kamer, trek een zomers topje aan en stop een kleine digitale camera in mijn rugzak. We gebruiken normaal gesproken

beeldmateriaal van databanken, omdat dat goedkoper is dan een professionele fotograaf meesturen. Maar ik maak toch graag zelf foto's als geheugensteuntje of om de sfeer vast te leggen.

Met een blik op mijn horloge stel ik vast dat ik tijd genoeg heb voor mijn afspraak met een medewerkster van de Gaudí International Foundation, die zo aardig is geweest haar hulp toe te zeggen bij mijn onderzoek.

Buiten schijnt de zon, maar het is niet zo'n benauwde hitte als ik van Düsseldorf gewend ben. Er staat een lekker zomerbriesje.

Natuurlijk, de kunst- en cultuurmetropool Barcelona ligt immers aan zee. Misschien heb ik straks nog even tijd om naar het strand te gaan. Uiteraard zal ik moeten werken, maar ik kan zelf bepalen wanneer. Ik kan best 's middags een uurtje naar het strand gaan en dan 's avonds mijn aantekeningen uitwerken.

Gelukkig ligt het hotel op loopafstand van de belangrijkste bezienswaardigheden. Ik koop een flesje water en slenter naar het Casa Milà, een appartementencomplex, en het laatste werk dat de architect ontworpen heeft. Het ligt centraal aan de Passeig de Gràcia. Hier word ik verwacht door een sympathieke Spaanse vrouw van middelbare leeftijd.

'Lucia Sommer van *Binnen & Buiten*,' stel ik mezelf voor. 'Hebben wij met elkaar gebeld?'

De Spaanse is bijna een kop groter dan ik en ze praat heel snel. Hoewel mijn Spaans niet slecht is, moet ik alle zeilen bijzetten om haar te volgen. Gelukkig heb ik een dicteerapparaatje bij me, zodat ik zo nodig gesprekken kan opnemen.

We bekijken de binnenplaats, de tentoonstelling en natuurlijk het dak met de sculptuurachtige schoorstenen die